

Najvyšší súd

Slovenskej republiky

8 Cdo 253/2014

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J.**, bývajúceho v S.S., zastúpeného JUDr. Antóniou Kauzalovou, advokátkou v Č., Májová 1115, proti žalovanej **O.**, so sídlom v S., zastúpenej JUDr. Jozefom Pikuliakom, advokátom v Č., Námestie Slobody 58, **o zdržanie sa zásahov do vlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Č. pod sp. zn. 16 C 74/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. februára 2014 sp. zn. 9 Co 580/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania 69, 91 € na účet JUDr. Antónie Kauzalovej do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Č. rozsudkom z 26. júna 2013 č. k. 16 C 74/2012 – 76 uložil žalovanej povinnosť zdržať sa neoprávnených zásahov do vlastníctva žalobcu takým spôsobom, že zabráni vytekaniu vody z odvodňovacieho kanála umiestneného pod miestnou komunikáciou S.S. na parcele E. katastrálneho územia S.S. vyúsťujúceho nad parcelami C.C. A.C. na parcelu žalobcu C. vo výmere 886 m² (správne 882 m² ?) – orná pôda a parcelu C. vo výmere 79 m² – ostatné plochy katastrálneho územia S.S. zapísanej na Správe katastra Č. na L. (správne LV čX...) a zaplatiť žalobcovi trovy konania 538, 60 € pozostávajúce z trov právneho zastúpenia 426, 46 € a iných trov konania 112, 14 € , všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd mal obhliadkou na mieste samom preukázané, že v blízkosti rodinného domu č. 388, stajaceho na parcele K. v O. v časti B. je umiestnená zberná šachta, ktorá sa nachádza pri miestnej komunikácii. Do nej smerujú rigoly, ktoré sú umiestnené okolo miestnej komunikácie. Na zbernú šachtu nadväzuje odvodňovacie potrubie o priemere cca 40 cm a dĺžke cca 5, 7 m , ktoré je vedené krížom popod miestnu komunikáciu a vyúsťuje na rozhraní pozemkov vo vlastníctve žalobcu C.C. vo výmere 79 m² A.C. vo výmere 886 m² (správne 882 m² ?) , ktorá skutočnosť ani nebola medzi účastníkmi sporná a bola preukázaná obhliadkou a fotodokumentáciou . Medzi účastníkmi nebolo sporné ani to, že

žalobca je vlastníkom parcely C. – ostatné plochy vo výmere 79 m² A.C. vo výmere 886 m² (správne 882 m² ?) zapísanej na LV č. X. obce S. , kat. územie S. a že na týchto parcelách sa nenachádza žiaden potok. Žalovaná nepreukázala súdu tvrdenie, že žalobca nie je aktívne legitimovaný, lebo pozemok, do ktorého stekajú dažďové vody a vody z odvodňovacieho potrubia tvorí koryto potoka a pozemky tvoriace koryto rieky prešli zo zákona do vlastníctva štátu a že na týchto parcelách sa nachádza potok. Na rozhraní pozemkov C.C. A.C. sa nachádza jarok hlboký cca 1, 10 m, cez ktorý tečie voda len počas dažďov a jarok sa nachádza pod vyústením odvodňovacieho potrubia napojeného na zbernú šachtu. Poukázal na skutočnosti vyplývajúce z výsluchu uvedených svedkov. Námietku žalovanej o nedostatku právomoci súdu v danej veci rozhodovať, lebo žalobcom (zrejme omylom uvedené žalovaným) tvrdený zásah do jeho vlastníckeho práva sa týka uplatnenia práva na ochranu pred povrchovými vodami , ktoré stekajú na jeho pozemok , pričom rozhodovanie v tomto prípade spadá do právomoci príslušných vodohospodárskych orgánov podľa zákona č. 364/2004 Zb., vyhodnotil za nedôvodnú. Žalobca sa totiž v konaní domáha ochrany svojho vlastníctva pred neoprávneným zásahom podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka a žaloba z imisii predstavuje osobitný prípad negatívnej (zapieracej) žaloby, podstatou ktorej je, že vlastník sa domáha ochrany proti zásahom do jeho vlastníckeho práva , ktoré spočívajú v inom než neoprávnenom zadržovaní jeho vecí. Zákonodarca v tomto ustanovení nežiada, aby pri neoprávnenom zásahu , proti ktorému žaloba smeruje , išlo o zásah nad mieru neprimeranú pomerom, preto z tohto aspektu netreba skúmať, či zo strany žalovanej išlo o zásah vážne ohrozujúci výkon práv vlastníka dotknutej nehnuteľnosti. Rozhodujúca je už samotná protiprávnosť (nedovolenosť) zásahu. Pokiaľ teda niekto odvedie na cudzí pozemok vodu, môže sa vlastník tohto pozemku domáhať ochrany proti takému zásahu negatívnou žalobou podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nie je pritom ani podstatné, či a do akej miery je zistený neoprávneným zásahom vytváraný závadný stav na nehnuteľnosti žalobcu , zamáčanie pozemkov , resp., či tento stav je vyvolaný aj konaním , lebo nekonaním žalobcu ako vlastníka dotknutých nehnuteľností. Argument žalovanej (zrejme nesprávne žalobcu), že na pozemok žalobcu (zrejme nesprávne žalovanej) bude naďalej tiecť dažďová voda zo všetkých vyššie položených pozemkov nie je relevantný. Prirodzené stekanie dažďovej vody z vyššie položených susedných pozemkov nie je imisiou v porovnaní so situáciou vyvolanou žalovanou tým, že odviedla vodu potrubím na pozemok žalobcu (uviedol rozsudok NS SR z 30. novembra 2010 sp. zn. 1 Cdo 68/2008). Námietky žalovanej , že úpravy tvrdené žalobcom neurobil a preto nemôže byť vo veci pasívne legitimovaný a že

nemôže byť pasívne legitimovaný z dôvodu, že žalobca nepreukázal jej vlastníctvo k miestnej komunikácii, pod ktorou má byť odvodňovacie potrubie umiestnené, vyhodnotil súd za nedôvodné s poukazom na príslušné ustanovenia zákona č. 135/1961 Zb. (miestne komunikácie sú vo vlastníctve obce). Bolo spochybnené aj tvrdenie, že žalovaná popod miestnu komunikáciu umiestnila odtokový kanál, ktorý vyúsťuje nad parcelami, ktoré sú predmetom konania. Súd tiež skúmal, či žalovaná zasahuje do vlastníckeho práva žalobcu oprávnene, ktorá skutočnosť (žalovanou) preukázaná nebola. V súvislosti s tvrdením žalovanej, že je vo verejnom záujme, aby žalobca strpel odvádzanie povrchových vôd na svoj pozemok, súd poukázal na čl. 20 ods. 1, 4, 5 Ústavy Slovenskej republiky a § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd na odvolanie žalovanej rozsudkom z 27. februára 2014 sp. zn. 9 Co 580/2013 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 O. s. p.) a žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že z vykonaného dokazovania prvostupňovým súdom, bolo preukázané, že žalobca sa domáhal ochrany vlastníckeho práva, a to nehnuteľností označených ako parcely C. vo výmere 882 m² a C.C. vo výmere 79 m² v katastrálnom území obce S., zapísaných na LV č. X. Okresného úradu, katastrálneho odboru v Č.. Zásah do jeho vlastníckeho práva mala spôsobovať žalovaná, ktorá úpravou miestnej komunikácie v časti B. obce S. odvádzajú daňovú vodu z cesty do zbernej šachty a odvodňovacím potrubím, ktoré vedie popod cestnú komunikáciu, túto vypúšťa na pozemky žalobcu v takej miere, že tieto sú pri zaplavovaní vodou znehodnotené. Prvostupňový súd mal aktívnu legitimáciu žalobcu na podanie žaloby odvodenú od preukázania jeho vlastníckeho práva k označeným nehnuteľnostiam a pasívnu legitimáciu žalovanej odvodil od zákona č. 135/1961 Zb. s tým, že miestne komunikácie, čo predstavuje aj upravená miestna komunikácia s odvodňovacími prvkami, sú majetkom obce. Tieto skutočnosti napokon medzi účastníkmi sporné neboli. Skutkový stav prvostupňový súd zistil vykonaním obhliadky na mieste samom a fotodokumentáciou, z ktorých jednoznačne vyplynulo, že odvodňovacie potrubie, ktoré je umiestnené pod miestnou komunikáciou, slúži výlučne na odvádzanie povrchových vôd z tejto komunikácie a je súčasťou miestnej komunikácie, ktorá je vo vlastníctve žalovanej. Pokiaľ žalovaná svojou činnosťou (vyhotovením odtokovej kanalizácie) zapríčinila vytekanie vôd na pozemok žalobcu v takom rozsahu, že tento nemôže slúžiť svojmu účelu, je povinná zdržať sa takýchto neoprávnených zásahov a obmedzovať tým vlastníka veci v jeho riadnom užívaní. Preto súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, keď na zistený

skutkový stav aplikoval § 126 Občianskeho zákonníka a správne poukazuje na zásah do vlastníckeho práva, ktorým je aj odvedenie vody zo zbernej šachty cez odvodňovacie potrubie na pozemky žalobcu, a to v takom rozsahu, že dochádza k ich znehodnocovaniu. Stotožnil sa aj so záverom prvostupňového súdu, že je daná právomoc súdu, lebo daný spor vyplýva z občianskoprávných vzťahov, upravených v Občianskom zákonníku (§ 126). Bolo preukázané, že žalovaná pri rekonštrukcii resp. údržbe miestnej komunikácie zmenila odtokové pomery dažďovej vody tak, že táto zhromažďujúca sa v zbernej šachte vyteká na pozemok žalobcu, ktorý je týmto spôsobom znehodnocovaný. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozsudku a na jeho závery poukázal (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Súd prvého stupňa sa v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal aj so všetkými námietkami vznesenými v odvolaní. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná. Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie podala z dôvodov, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O. s. p.), účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) a dovolanie odôvodnila tým, že v konaní došlo k uvedeným vadám, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Mala za to, že právo, ktoré si uplatnil žalobca a na základe ktorého jej súdy uložili povinnosť sa týka veci, ktorá nespadá do právomoci súdov, pretože ide o verejné právo, o ktorom má právomoc rozhodovať príslušný správny orgán podľa zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách (vodný zákon) v znení neskorších predpisov. Rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto otázke považuje za nepreskúmateľné. Uviedol, že odvolací súd vychádzal zo skutkového zistenia, že vlastnícke právo žalobcu bolo porušené jej konaním, keď pri „rekonštrukcii“, resp. údržbe miestnej komunikácie zmenila odtokové pomery dažďovej vody tak, že táto zhromažďujúca sa v zbernej šachte vyteká na pozemok žalobcu, ktorý je týmto spôsobom znehodnocovaný“. Takéto skutkové zistenie o jej konaní spadá pod konanie, ktoré upravujú právne normy v zákone č. 364/2004 Z. z. o vodách, napr. v právnych pojmoch nakladania s vodami a odvádzanie vôd (napr. § 17 ods. 1 písm. b). Skutočnosť, že pri nakladaní s vodami, pri ich odvádzaní dôjde k zásahu do vlastníckych práv je prirodzená súčasť takéhoto konania. Takáto skutočnosť ale nie je dôvodom, aby bola právomoc správneho orgánu vylúčená, alebo aby z tohto dôvodu bola založená právomoc súdu. Poukázala na prejudiciálne právne názory súdov v analogických

veciach a ich význam pri aplikácii práva (II ÚS 349/09 z 20. januára 2010). Namietala preto, že odvolací súd nesprávne aplikoval právo, keď nebral do úvahy verejné právo pri nakladaní s vodami, pretože vlastnícke právo nie je absolútne právo, ale je zákonom a vo verejnom záujme obmedzené verejným právom, navyše ak súdna prax v analogických veciach vyslovila prejudiciálne právne názory, z ktorých vyplýva, že zásah do vlastníckeho práva je legitímny aj v prípadoch, ak vlastník s takýmto zásahom hoci aj konkludentne súhlasil. V tomto smere poukázala na okolnosti danej veci, konkrétne skutočnosť, že ide o dažďové vody, ktoré prirodzene stekali a stekajú a vo svojom prirodzenom povodí vytvárajú vodný tok – potok s korytom, ktoré až od dávnej minulosti stekali na pozemky žalobcu a na vytváraní umelého koryta na svojom pozemku sa podieľal v minulosti aj žalobca, s úmyslom usmerniť tok dažďových vôd do koryta. Odvolací súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z iného skutkového stavu, ako ho zistil prvostupňový súd. Uvedený rozdiel je v tom, či iba „odvádza“ dažďové vody pod miestnou komunikáciou alebo, či „zmenila“ odtokové pomery je podstatný, pretože vytvára iný skutok, ktorý je rozdielny v príčine následku a tým aj zodpovednosti za následok. Uvedený rozdiel je tiež vyjadrený v prvostupňovom súdom uvádzaným rozsudkom NS SR 1VCdo 68/2008.

Žalobca navrhol dovolanie ako nepripustné odmietnuť. Uviedol, že v predmetnom konaní sa domáhal ochrany svojho vlastníckeho práva z dôvodu, že v roku 2006 žalovaná pri úprave miestnej komunikácie v časti B. obec S., osadila pod miestnu komunikáciu odvodňovacie potrubie o priemere 40 cm a v dĺžke cca 5 m, ktoré je napojené zo zbernej šachty, vyúsťujúcej nad jeho pozemok. Z tohto potrubia sa voda zo zbernej šachty vylieva na pozemky v jeho vlastníctve a tým dochádza k zaplavovaniu pozemku a vytváraní trhliny (jarku). Hĺbka jarku v čase obhliadky na mieste samom (súdom) bola 1,10 a v šírke cca 2 m. Preto nemôže parcelu účelne ako ornú pôdu užívať. Umiestnením odvodňovacieho potrubia sa voda vylieva na jeho pozemky, v dôsledku čoho je neoprávnene zasahované do jeho vlastníckeho práva, ktorého ochrany sa domáha podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka Príslušným orgánom na prejednanie sporu je súd a nie správny orgán. Samotné dôvody uvádzané žalovanou, že ochrana vlastníckeho práva pred vylievaním vody, spôsobenou manipuláciou odtoku dažďovej vody, nepatrí do právomoci súdu, ale do právomoci správneho orgánu, sú v rozpore s § 126 Občianskeho zákonníka, s ktorou námietkou sa súdy vysporiadali. Tiež tvrdenia o odňatí možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) z dôvodu, že súd nevykonal dokazovanie na okolnosť, že zmenila odtokové pomery dažďovej vody, považoval za tendenčné. Súdom mal dostatočne preukázané

(aj obhliadkou na mieste samom) , že žalovaná svojvoľným umiestnením potrubia zo zbernej šachty , vyúsťujúcej na jeho parcelu, zmenil odtokové pomery dažďovej vody. Uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu , vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa , ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.

Dovoláním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu , vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa ustanovenia § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa

dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný , o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) . Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. b/ až e/ a g/ O. s. p. žalovaná nenamietala a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaná namietala , že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov a že jej postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. a/ a f/ O. s. p.).

Právomoc súdu je upravená v ustanoveniach § 7 a § 8 Občianskeho súdneho poriadku; jej nedostatok sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má za následok zastavenie konania a (prípadne) postúpenie veci inému orgánu.

Dovolaiteľka v predmetnej veci vadu konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/ O.s.p. namietala z dôvodu, že právomoc pri rozhodovaní o nakladaní s vodami , pri ich odvádzaní je zákonom , t. j. zákonom č.364/2004 Z. z. o vodách, zverená príslušnému správne mu orgánu , pričom ktorému nekonkretizovala.

Z obsahu spisu však vyplýva, že žalobca sa v konaní domáhal ochrany svojho vlastníckeho práva podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka , podľa ktorého vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje, najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

Citovaným ustanovením teda poskytuje zákonodarca vlastníkovi ochranu pred neoprávneným zásahom. Rozhodovanie o ochrane vlastníckeho práva podľa citovaného ustanovenia t. j. vo veci vyplývajúcej z občianskoprávneho vzťahu , patrí do právomoci súdu. Preto námietka dovolateľky o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p. nie je dôvodná.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní

postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O. s. p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou zaťažené t. j., že nastali skutočnosti v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe – rozhodnutí odvolacieho súdu.

Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O. s. p.), stotožnil sa s jeho závermi, právnym posúdením veci ako aj s odôvodnením rozhodnutia, na ktoré poukázal (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Konštatoval, že žalovaná ani (v odvolaní) neuviedla žiadne iné skutočnosti, s ktorými by sa prvostupňový súd nevysporiadal a ktoré by mu (odvolaciemu súdu) umožnili iným spôsobom prehodnotiť skutkový alebo právny stav. Z toho možno vyvodiť len to, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil tak so skutkovým stavom zisteným prvostupňovým súdom, na základe ním vykonaného dokazovania, ako aj z neho vyplývajúcim právnym posúdením veci súdom prvého stupňa.

Pokiaľ ide o vyhodnotenie vykonaného dokazovania dovolací súd uvádza, že podľa § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, preto starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (pre úplnosť treba uviesť, že nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – pozri § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

Aj nesprávnosť skutkových zistení by mohla prípadne zakladať (len) tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (nie nedostatok, ktorý by v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol považovaný za dôvod, ktorý zakladá procesnú vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. , pretože ním nie je znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania). Vadu tejto povahy možno však namietať len v procesne prípustnom dovolaní (čo nebol daný prípad).

Žalovaná namietala aj inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.).

Treba pritom uviesť , že tzv. iné vady konania (t. j. procesné vady, ktoré na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladajú zmätočnosť rozhodnutia a ktorých základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom nesprávne rozhodnutie súdu) sú síce relevantným dovolacím dôvodom , samé osebe však prípustnosť dovolania nezakladajú. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania (a aký prípad išlo v danej veci) , nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť preskúmaniu po vecnej a právnej stránke. Dovolanie je totiž podľa Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ale len tie, o ktorých to zákon výslovne ustanovuje.

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval) , dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy,

keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f / O. s. p. , lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením vecí súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam žalovanej z hľadiska správnosti ich právnych záverov .

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.) pozostávajúcu z odmeny za právne zastúpenie za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k dovolaniu á 61, 87 € a režijný paušál 8, 04 €, spolu 69, 91 € (§ 11 ods. 1, § 14 ods. 1, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. februára 2015

JUDr. Oľga Trnková, v.r.

Za správnosť vyhotovenia:

predsedníčka senátu

Zuzana Pudmarčíková

